

[Krag.]

den var for Storkøbenhavns Vedkommende, ogsaa kan give mig Meddelelse om, hvad Aarsagen er i Landkommunerne, hvor der vil komme en Nedgang paa 2 Mill. Kr., rigtignok tilvejebragt saaledes, at der for somme Kommuner kommer en Stigning paa i alt 3 Mill. Kr., for andre en Nedgang paa i alt 5 Mill. Kr., altsaa faktisk Landkommunerne imellem meget store Forskydninger. Det er muligt, at det vil vise sig, at disse Forskydninger er Udtryk for Retfærd, at de er Udtryk for noget ønskeligt, men jeg kan paa nærværende Tidspunkt intet vide derom, for jeg maa tilstaa, at naar det i Betænkningen siges, at hele denne Beregning er foretaget i Forhold til Kommunernes Nettoudgifter før Fradrag af de nye Udgifter, som Staten paatager sig, men med Fradrag af Kommunernes Tilskud i Henhold til Loven af 1903, saa forstaaer jeg ikke et eneste Ord deraf, og det er mit Haab, at Udvalgets Formand, som er den ærede socialdemokratiske Ordfører ved denne Lejlighed, og den højtærede Minister her vil kunne give mig Oplysning, thi hvis det store Beløb af hittidige kommunale Udgifter, som Staten skal overtage, ikke fradrages, saa forstaaer jeg ikke, hvorledes man kan tilvejebringe en Nedgang for samtlige Kommunetyper her i Landet.

Endelig vil jeg sige om hele dette For-
slag om et Refusionsforbund, at det er ganske umuligt paa nærværende Tidspunkt at tage endelig Stilling til det. Hele det Materiale, hvorpaa det raadgivende Udvalg har bygget, maa naturligvis være til Disposition for et kommende Folketingsudvalg, saaledes at Oplysning virkelig kan fremskaffes om Forskydningen fra Kommune til Kommune, Forskydningens Aarsager, Forskydningen mellem de forskellige Kommunetyper og de dermed følgende skattemæssige og andre Virkninger; men for saa vidt det maatte vise sig ved en saadan Undersøgelse, at der her er naaet et Resultat, der maa betegnes som tilfredsstillende, kan jeg ikke sige andet end, at det i Simpelt betydet et væsentligt Fremskridt fra den hittidige Ordning.

Ogsaa indenfor Forsørgelsesvæsenet gennemfører Lovforslaget jo et Retsprincip, hvorved Almissekarakteren af Hjælpen fjernes fra Modtageren. Nu forekommer det mig rigtignok for saa vidt at være en Bestemmelse uden væsentlig Realitet, thi Forsørgelsespligten for Samfundet er fastslaaet i Grundlovens § 82, saaledes som den ogsaa har fundet sit Udtryk i Fattiglovens § 1. Altsaa, praktisk talt tør man ikke tillægge denne

Omlægning nogen væsentlig Betydning; men jeg kan jo ikke nægte, at en vis psykologisk Virkning paa de enkelte trængende og paa Behandlingen af de enkelte Trangstilfælde kan det vel faa. Det kan vel komme til at øve en vis Indflydelse paa Mentaliteten overfor offentlig Hjælp og paa de deraf følgende Udgifter. Thi eet er, at jeg kan møde op hos en Mand, som jeg mener har Pligt til at hjælpe mig, hvis han skønner, at jeg er Hjælpen værdig, og min Trang virkelig er til Stede, noget andet er det, naar man tænker paa det Sindelag, hvormed den trængende møder, hvis han med Loven i Haand kan sige: jeg kommer kun for at kræve min Ret, jeg kommer ikke for at opnaa en Gave eller Almisse, men i Virkeligheden kun for at stifte et Laan. Jeg erkender, at dette, at Hjælpens Art og Omfang fastslaaes, i mange Tilfælde i Princippet er af det gode, og det er ogsaa meget godt mange Steder, at Maksimumsydelsen fastslaaes, og i mange Tilfælde synes den mig ogsaa afpasset paa en rimelig Maade, som udelukker, at man gennem Prelleri kan afblokke Samfundet mere til dem, der er under offentlig Fattigforsorg, end hvad de opnaar, der faar Aldersrente eller Invalidepension. Det har i mange Tilfælde fundet Sted, at den fattigunderstøttede har været Kommunen langt, langt dyrere end Aldersrentenyderen.

Men paa den anden Side er det en Ændring, som maa tages under meget alvorlig Overvejelse og op til nøje Prøvelse, før man paa alle disse Punkter omsætter Lovforslagets Bestemmelser i Lovgivning, fordi jeg frygter for, at det hele System, saaledes som det er opstillet, vil underbygge en Tendens, som i moralsk Henseende og ogsaa i erhvervsmæssig og økonomisk Henseende kan faa betænkelige Følger. Thi i mange Tilfælde vil det utvivlsomt gaa med de fastsatte Maksimalunderstøttelser, som det i sin Tid gik med Maksimalpriserne, de blev ikke Undtagelsen, men Regelen. Dermed aabnes ogsaa en Udgiftsport, en Sluse, som man bør have sin Opmærksomhed alvorligt henvendt paa. Men for Skønet under denne Maksimalgrænse bliver der naturligvis stadig Plads, det kan naturligvis heller ikke være andet. Hovedregelen herom findes i § 29: Hvor Hjælpens Art og Størrelse ikke paa Forhaand er fastsat, skal det sociale Udvalg drage Omsorg for, at ingen lider Nød. Det er for saa vidt Fattiglovens § 1, men i en ny, revideret Udgave, og formet saaledes, at man virkelig maa forstaa det saaledes, at der herigennem paalægges det sociale Udvalg Pligt til at opsøge Nøden, hvor den maatte findes.